

[Knud Lind]

dan, at alle de varer, der kommer til Rotterdam, Hamburg og andre steder, skulle bruges dér alle sammen, så var den tese helt, helt rigtig, men således er det ikke. Vi ved alle sammen, at småskibsfarten er i krise, og det har den været i lang tid, men man gør aldrig noget for at hjælpe den op.

Og så vil jeg godt sige, at det, hr. Duetoft gør i dag ved at gå ind i diskussionen om, hvad der nu skal ligge på de steder, hvor der burde have været givtig skibsfart, bevidner jo kun, at man går med på SF's tankegang. For det ene øjeblik er det Københavns Havn, det næste øjeblik er det jo, at trafikken ind til København skal standses, så den ikke må køre ind til Københavns inderkreds. Det er de tanker, som CD åbenbart går ind for.

Det er også et spørgsmål om, at så er der også nogle, der bliver ramt her. Det hele skal omformes til et dødt, museumsagtigt område, og det går Fremskridtspartiet ikke ind for. Vi går stadig væk ind for, at skibsfarten og erhvervslivet skal fremmes, og det her er alt andet end det. Det er renlivet papirusseri, når der ligger en aftale i forvejen.

Glønborg (KRF):

Jeg var lige ved at blive helt nervøs over hr. Knud Linds bemærkninger, for jeg var lige ved at blive bange for, om jeg skulle have misforstået, hvad det her drejede sig om. Nu har hr. Leif Hermann sat tingene på plads, og så håber jeg, at vi resten af tiden kan tale om det, som det drejer sig om, nemlig de centrale og gamle dele af Københavns havneområde.

Der har været megen diskussion om det, og det er da ingen hemmelighed, at den forrige miljøminister havde nogle drabelige debatter med folk fra Københavns Kommune. Jeg er glad for, at han viste en vis stædighed og også et vist mod i den sag ved at slå et og andet fast om Københavns Havns nationale betydning.

Jeg har været meget tryk ved det havneudvalg, som den nuværende miljøminister nedsatte og fik til at lave et dejligt stykke arbejde. Jeg synes, at den betænkning, vi har fået om Københavns Havn, har ramt plet og siger så meget godt om, hvad vi i fællesskab kan få ud af disse områder. Der er jo ikke tale om at skubbe fornuftige erhvervsinteresser ud, men der er tale om, skal vi sige at styre erhvervsinteresserne, så også de kulturelle og rekreative interesser kan blive tilgodeset.

Derfor vil jeg nok sige, at jeg blev lidt overrasket, da jeg læste om miljøministerens hurtige overenskomst med Københavns overborgmester om, hvordan det her skulle ordnes. Nogle gange har vi kritiseret miljøministeren for at være for langsom til at få klaret nogle ting. Her vil jeg kritisere miljøministeren for at være lidt for hurtig til at få lavet en aftale.

Jeg kunne godt have ønsket i denne sag, at miljøministeren havde mobiliseret lidt af den stædighed, som hendes forgænger havde, og jeg kunne også tilråde miljøministeren at indkalde det køre udvalget til en ny drøftelse. Jeg ved godt, at udvalget har gjort sit arbejde og afleveret sin betænkning, og så er det sådan set afskediget i nåde, men det var måske fornuftigt at tage en drøftelse med udvalget og se, om det synes, at de intentioner, det havde lagt op til i betænkningen, var tilgodeset i den aftale, som miljøministeren havde truffet med overborgmesteren.

Jeg synes faktisk, at SF har rejst en rigtig kritik med beslutningsforslaget her, og jeg synes, at den opfordring til en genforhandling, der ligger heri, er rigtig. Jeg kan meddele, at fra Kristeligt Folkepartis side vil vi give tilslutning til SF's beslutningsforslag.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne takke de to ordførere, som har støttet beslutningsforslaget. Dermed er den kvote af tak, som man altid skal have, når man er ordfører for et beslutningsforslag, også brugt.

Det næste, jeg vil gøre, er at stille spørgsmålet: Hvem er det i grunden, der har snydt hvem i denne sag? Er det Folketingets partier, der snyder sig selv ved at rende fra alt, stort set alt, hvad disse partier er kommet med af ideer og beslutningsforslag? Jeg skal senere læse et par lyriske passager op af den daværende konservative ordførers tale ved førstebehandlingen af de beslutningsforslag, der tidligere har været omtalt.

Er det miljøministeren, der har opdaget undervejs, da hun skulle sælge Havneudvalgets fremragende arbejde til overborgmesteren, at det nu var en person af en lidt anden støbning, der sad i stolen på Københavns Rådhus, og derfor behøvede man ikke – om jeg så må sige – at fare så voldsomt frem, som det var tilfældet med den ikke videre populære Egon Weidekamp?